

URZĄD PATENTOWY



B 27 d 1/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 21479.

Kl. 38 f, 3/03.

Jules Bienfait
(Liège, Belgja).

Sposób wyrobu beczek do pakowania towarów.

Zgłoszono 27 października 1932 r.

Udzielono 11 maja 1935 r.

Pierwszeństwo: 11 grudnia 1931 r. (Belgja).

Wynalazek niniejszy dotyczy beczki, nadającej się jako opakowanie i utworzonej z arkusza dykty lub podobnego materiału, zwiniętego i otoczonego obręczą.

Znane jest już przy wytwarzaniu beczek tego rodzaju stosowanie obręczy o określonej średnicy, przygotowanych zawczasu. Arkusz dykty jest cięty na kawałki o długości nieco większej od długości wewnętrznego obwodu obręczy. Arkusz ten jest następnie zwijany tak, aby jego średnica była mniejsza od średnicy obręczy. Po zetknięciu się obu krawędzi wspomnianego arkusza, naciska się na nie, zmuszając w ten sposób cały arkusz do przylgnięcia do wewnętrznej powierzchni obręczy. Sposób

ten jest jednak niedogodny, gdyż wymaga bardzo dokładnego przycinania arkuszy przed ich zakładaniem, w przeciwnym bowiem przypadku nie dają się one wogóle umieścić wewnątrz obręczy, bądź też działanie ściskające obręczy zostaje znacznie osłabione.

W celu zapobieżenia tej niedogodności postępuje się według wynalazku, jak następuje: arkusz jest nawijany na cylinder o odpowiednich wymiarach, brzegi zaś nawiniętego arkusza są łączone ze sobą za pomocą taśmy, zaopatrzonej w zaczepy, po czym zespół ten jest następnie owijany w jednym lub kilku miejscach drutem, przyskikanym mocno do arkusza.

Ażeby nie uszkadzać drzewa, końce drutu żelaznego są według wynalazku zamocowywane w taśmie z zaczepami.

Wynalazek dotyczy również sposobu zamocowywania dna (lub pokrywy) beczki.

Przykład wykonania wynalazku uwidoczniono na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia beczkę, wykonaną sposobem według wynalazku, z odjętym dnem i pokrywą, fig. 2 — taśmę z zaczepami, w skali zwiększonej, a fig. 3 — dno (pokrywę), którego część została odłamana.

W celu wytworzenia beczki wybiera się arkusz 3 dykty, przycięty w przybliżeniu na pożądaną długość. Ten arkusz 3 jest nawijany na niewidoczny na rysunku walec, którego średnica odpowiada średnicy wykonywanej beczki. Brzegi arkusza 3 łączy się ze sobą zapomocą taśmy 2, zaopatrzonej w zaczepy, utworzone z tejże taśmy (fig. 2). Zaczepy te po przejściu przez dyktę zostają zagięte. W taśmie tej zamocowuje się koniec jednego lub kilku okuć 4, stanowiących obręcz, utworzone z drutu żelaznego. Przy obracaniu walca druty te nawijają się na zwinięty arkusz dykty 3 i zostają mocno przyciśnięte do jego powierzchni. Drugie końce tych drutów są również zamocowane w taśmie. Tak utworzone obręcze zostają umiejscowione zapomocą kłamek 5.

Dno (pokrywa) jest utworzone z arkusza dykty 6, wzmocnionej płytkami 7. Do

końców tych płytek przybita jest taśma metalowa 8 o postaci haczyka, zaopatrzona w wygięty brzeg 9, na którym opiera się brzeg 6. W celu założenia tego dna do beczki, brzeg wygiętego arkusza 3 wsuwa się do haczykowato zagiętego obrzeża taśmy 8. Sztywne połączenie dna ze ścianką walcową beczki uskutecznia się przez stopniowe zaciskanie tej taśmy na krawędzi ścianki beczki, odsuwając obręcz, które zostają należycie umiejscowione, wskutek wciskania ich w dyktę. Użykuje się w ten sposób doskonałe zamocowanie, nie kalecząc dykty.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wyrobu beczek do pakowania towarów z arkusza dykty lub materiału podobnego, zwiniętego w kształcie walca, znamieny tem, że wzmiarkowany arkusz nawija się na bęben odpowiednich rozmiarów, łączy brzegi zapomocą taśmy z zaczepami i wreszcie podczas przebywania arkusza na bębnie całość arkusza wraz z taśmą owija się drutami żelaznymi, a końce drutu tego zamocowuje we wzmiarkowanej taśmie z zaczepami, poczem osadza się dna beczek, wykonane w dowolny sposób.

Jules Bienfait.

Zastępca: M. Skrzykowski,
rzecznik patentowy.

